

Forslag

til

Lov om bekæmpelse af kønssygdomme.

Fremsat den 30. januar 1973 af *indenrigsministeren*.

§ 1. Loven omfatter følgende kønssygdomme:

- 1) syfilis
- 2) gonoré
- 3) ulcus venereum
- 4) lymfogranuloma inguinale.

Stk. 2. Loven anvendes kun på kønssygdomme, der er smittefarlige eller vil kunne blive det uden behandling, eller som ved svangerskab eller fødsel vil kunne overføres barnet.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan efter indstilling fra sundhedsstyrelsen bestemme, at andre smitsomme sygdomme, som overføres ved kønslig omgang, omfattes af loven.

§ 2. Enhver har uanset bopæl og økonomiske forhold ret til vederlagsfri undersøgelse og behandling for kønssygdom hos de dertil udpegede læger og lægelige institutioner, jfr. § 9.

Stk. 2. Til undersøgelse og behandling hos de dertil udpegede læger m. v. ydes befordring eller befordringsgodtgørelse. Nærmere regler herom fastsættes af indenrigsministeren efter forhandling med socialministeren.

Stk. 3. Befordringsgodtgørelse, der ydes i forbindelse med undersøgelse og behandling hos de i § 9 omhandlede læger eller på de lægelige institutioner, som er omfattet af § 9, men som ikke henhører under det kommunale sygehusvæsen, udbetales af det sociale udvalg i den kommune, i hvilken patienten opholder sig på det tidspunkt, da befordringen rekvireres. Bestemmelserne i sygesikringslovens §§ 22 og 24, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse på disse tilfælde.

§ 3. Personer, der har grund til at tro, at de lider af en kønssygdom, skal lade sig undersøge og behandle for sygdommen hos en læge.

Indenrigsmin. j. nr. 521-15-72.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 anvendes også på de personer, der af en læge er blevet underrettet om, at de har været udsat for smitte med kønssygdom.

§ 4. Embedslægeinstitutionen, i Københavns kommune stadslægen, kan give personer, der tilsidesætter deres pligter efter § 3, og som det ikke på anden måde har været muligt at få til at lade sig undersøge eller behandle, pålæg om at lade sig undersøge og behandle.

Stk. 2. Efterkommes pålægget ikke, kan den pågældende fremstilles for en læge ved politiets hjælp til undersøgelse og behandling. Modsetter patienten sig undersøgelse eller behandling, kan retten bestemme, at undersøgelsen eller behandlingen skal gennemføres ved politiets hjælp.

Stk. 3. Embedslægeinstitutionens læger foretager de i stk. 2 omhandlede undersøgelser og behandlinger, såfremt ingen anden læge erklærer sig villig hertil.

§ 5. Indenrigsministeren sørger for, at befolkningen får oplysning om kønssygdommene og deres bekæmpelse.

§ 6. Embedslægeinstitutionen fører tilsyn med kønssygdommenes udbredelse og bekæmpelsen af disse.

§ 7. Sundhedsstyrelsen fastsætter nærmere regler om lægernes medvirken i forbindelse med bekæmpelse af kønssygdomme.

§ 8. Det påhviler amtskommunerne samt Københavns og Frederiksberg kommuner at tilvejebringe vederlagsfri adgang til undersøgelse og behandling for kønssygdomme samt i fornødent omfang at ansætte personale til bistand for lægerne ved opsporing af smittekontakter.